

En Quico i la Tula

Marxen de casa

Dipòsit legal: B.18924-2014

Queda prohibit l'ús i la reproducció per altres finalitats alienes a la intervenció dins del CMAU-VM.

© Ajuntament de Barcelona.

© Del text: equip de professionals del servei d'acollida.

© De les il·lustracions: educador social de l'equip de professionals del servei d'acollida.

En Quico i la Tula

Marxen de casa

Aquesta és la història d'un nen i una nena que han viscut en una casa d'acollida i ens expliquen la seva experiència. Es diuen Quico i Tula, i vénen de llocs molt diferents.

Un dia, en Quico i la Tula, acompanyats de les seves mares, van sortir de casa amb les maletes i van arribar a la casa d'acollida. A casa seva tenien problemes i necessitaven un lloc per poder estar més tranquils.

Quan van arribar a la casa d'acollida, en Quico estava molt nerviós, la panxa li feia rum-rum i ben bé no sabia què li passava.

- Em sento estrany, no tinc ganes de parlar amb ningú i només vull dormir. Que em separaran de la meva mare? Tinc por de no tornar-la a veure. No conec ningú i em fa vergonya trobar-me amb gent desconeguda.

Però van anar passant els dies i va començar a fer amics i amigues entre els nens i nenes que també vivien allà. A poc a poc va anar confiant en les persones que treballaven a la casa d'acollida i va aconseguir que el rum-rum de la panxa desaparegués.

En canvi, la Tula estava molt atabalada.

- Quina il·lusió em fa veure el lloc nou on viuré! Coneixeré gent diferent i faré nous amics i amigues. Que contenta estic!

Només arribar va arrencar a córrer per conèixer els nens i nenes de la casa i veure les joguines amb què podria jugar a partir d'aleshores.

De seguida els van explicar el funcionament de la casa i això va fer que se sentissin més tranquils. En veu baixeta els demanaven que guardessin un secret molt important:

- No expliqueu a ningú que viviu en aquesta casa. Està en un lloc secret que ningú pot saber.

A mesura que passaven els dies van veure que totes les persones que treballaven a la casa sempre els ajudaven en tot el que necessitaven. I també van trobar suport en les altres mares i nens i nenes amb qui convivia.

A la casa d'acollida no només hi vivien el Quico i la Tula. Era una casa gran on s'allotjaven més famílies i on cada una tenia la seva habitació, amb lliteres molt grans i un bany a dins on se sentien ben a gust.

Es dutxaven i es rentaven les dents cada dia sense gaires cues.

Aquest parell muntaven les seves històries de vaixells i pesca. Això sí, ho deixaven tot ben net per a la propera aventura aquàtica.

Cada habitació tenia la seva clau, que les *mamis* portaven sempre a

sobre, ja que si la perdien no hi podrien entrar.

A més de les habitacions, a la casa hi havia molts altres espais que tothom compartia i també s'havien de cuidar.

Un d'aquests espais era el menjador que, com el de l'escola, tenia els seus horaris. La diferència era que aquí no hi havia monitors i monitores. En Quico i la Tula sempre deien:

- No sabeu com ens agrada esmorzar, dinar i sopar aquí. I la sort que tenim de fer-ho amb les nostres mares i amb altres famílies!

Durant l'estada a la casa els infants no podien anar a l'escola, i per això, per passar-ho bé i continuar aprenent, anaven a l'espai aula al matí de dilluns a divendres. A en Quico i la Tula els agradava molt:

- És com un *col·le* però en petit. Estudiem, pintem, aprenem cançons i juguem amb els altres nens i nenes de la casa.

També hi havia un gran televisor on feien dibuixos, però també altres programes que agradaven a la resta de persones de la casa.

Un altre espai que el Quico i la Tula van descobrir va ser la terrassa, on hi havia la zona de jocs i l'hort. Era a dalt de tot de la casa i a vegades hi podien pujar amb l'ascensor, però ben sovint tocava fer exercici i anar-hi caminant. A la Tula, era el lloc que li agradava més:

- Quico, t'hi has fixat? Està ple de plantes i mira, hi viuen tota classe d'insectes: formigues, aranyes, centpeus. Sembla que les plantes siguin les seves cases i nosaltres les podem cuidar perquè puguin viure tranquils, com nosaltres a baix.

Al final de la terrassa hi havia l'hort, que a les tardes s'encarregaven de regar i cuidar amb molta cura. Allà plantaven enciams, carbassons, tomàquets...

- Que divertit és fer de pagesos i pageses i veure com creixen i com surten tots els fruits, i després *nyam, nyam*: ens els podem menjar!

El cap de setmana també tenien un munt d'activitats, i no només amb el grup de nens i nenes. Hi havia estones per jugar i llegir contes amb les seves mares i fer-se carantines en les sessions de relaxació i massatges.

Amb tanta activitat diària acabaven molt cansats al cap del dia.

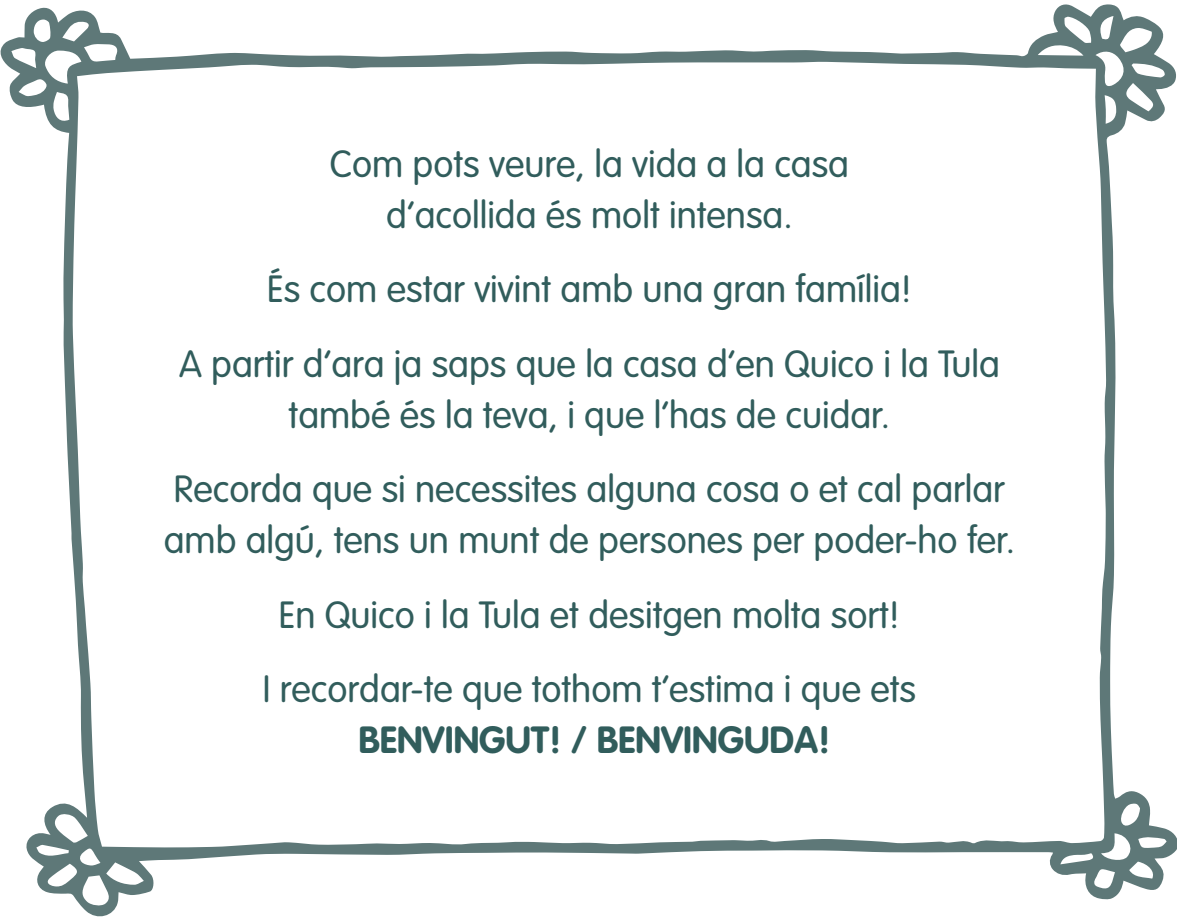
Després de sopar, una estona tranquil·la al menjador abans de pujar amb les seves *mamis* a l'habitació per descansar i carregar les piles per a l'endemà.

Des d'aleshores, cada vegada que arriba un nen o una nena nous els expliquen com es van sentir quan van arribar. Si et sents igual que en Quico, nerviós i sense ganes de parlar, o com la Tula, accelerada i amb ganes de córrer,

- No et preocupis, a nosaltres també ens va passar.

Com pots veure, la vida a la casa
d'acollida és molt intensa.

És com estar vivint amb una gran família!

A partir d'ara ja saps que la casa d'en Quico i la Tula
també és la teva, i que l'has de cuidar.

Recorda que si necessites alguna cosa o et cal parlar
amb algú, tens un munt de persones per poder-ho fer.

En Quico i la Tula et desitgen molta sort!

I recordar-te que tothom t'estima i que ets

BENVINGUT! / BENVINGUDA!

En Quico i la Tula

Marxen de casa

Ajuntament de
Barcelona

